

LIBRIS

We know
books

NORA ROBERTS

LACRIMILE Lunii

Traducere din limba engleză
GABRIELA TRĂȘCULESCU

1

Irlanda e țara poezilor și a legendelor, a visătorilor și a rebelilor. Pe toți și pe toate muzica îi leagă și îi învâluie ca o țesătură nevăzută, prin cântecele ei de voie bună sau de jale, de luptă sau de dragoste. În vremurile străvechi, menestrelii călătoreau cu o harpă în lung și-n lat, cântând pentru o bucată de pâine, un acoperiș deasupra capului și ceva mărunțiș, dacă aveau noroc.

Menestrelii și barzii – *seanchaídh* – erau bine primiți oriunde mergeau, fie că era o casă țărănească, un han sau vreun loc în aer liber, în jurul unui foc de tabără. Purtau înlăuntrul lor darul cântării, pe care până și stolurile de zâne ce se ascundeau dincolo de colinele înverzite îl prețuiau.

Și așa stau lucrurile și-n ziua de azi.

Cândva, nu demult, un bard a sosit într-un sat liniștit de pe coastă, unde a fost bine primit. Acolo, el și-a găsit iubirea și și-a întemeiat căminul.

Un menestrel de pe aceleași meleaguri era mulțumit de căminul pe care și-l făcuse, dar încă nu-și găsisese iubirea.

În minte îi răsună uneori o muzică feerică și suavă precum șoapta unei iubite. Alteori, semăna cu un strigăt sau un hohot de râs; cu vocea unui vechi prieten, care striga după el prin tavernă să-l cheme la o halbă de bere. Putea fi dulce, sau aspră, sau înecată în lacrimi de deznădejde. Dar tot muzică se chema cea care îi răsună în minte. Și îi făcea plăcere s-o asculte.

Shawn Gallagher era un bărbat mulțumit de viața pe care o ducea. Ce-i drept, gurile rele spuneau că asta se datora faptului că visa mereu

cu ochii deschiși, fără să aibă vreo legătură cu lumea reală. Dar pe el nu-l deranja, ba chiar le dădea dreptate. Din lumea lui făceau parte muzica și familia, căminul și prietenii apropiați. De ce să-i pese de ce era dincolo de ea?

De generații întregi, familia lui locuia în Irlanda, în satul Ardmore din comitatul Waterford. Acolo, neamul Gallagher deținea o tavernă unde găseai oricând o bere la halbă sau la sticlă, o masă caldă decentă și un loc de taifas pe care nu-l puteai uita cu una, cu două.

După ce părinții lui se mutaseră, cu ceva timp în urmă, în Boston, fratele mai mare preluase afacerea familiei. Shawn Gallagher nu avusese nimic împotriva, din moment ce nu-i trebuise mult să accepte ideea că nu era făcut pentru așa ceva și nici nu-și dorea. Mai degrabă, îi plăcea să lucreze în bucătărie, fiindcă gătitul îl relaxa. În timp ce asculta muzica din tavernă sau din mintea lui, pregătea mâncarea comandată de mușterii ori aducea îmbunătățiri meniului zilei.

Bineînțeles că, din când în când, sora lui, Darcy, care moștenise energia și ambiția familiei mai mult decât era cazul, apărea în bucătărie pe când el pregătea o tocană ori niște sendvișuri și avea chef de ceartă. Însă, din punctul lui de vedere, asta nu făcea decât să anime atmosfera.

Nu-l deranja să dea o mână de ajutor la servire, mai ales atunci când în tavernă cânta muzica ori se dansa. De asemenea, făcea curățenie după închidere fără să se plângă, pentru că familia Gallagher fusese dintotdeauna preocupată ca localul să arate îngrijit.

Viața din Ardmore i se potrivea, cu ritmul ei lent, cu valurile mării măturând stâncile, cu unduirile verzi și strălucitoare ale dealurilor ce se continuau cu munții umbroși. Dorul de ducă pentru care neamul Gallagher era renumit îl ocolise pe Shawn, care rămăsese bine înfipt în țărâna nisipoasă a acelor ținuturi. El nu simțea nevoia să călătorească, așa cum făcuse fratele lui, Aidan, sau avea de gând să facă Darcy. Găsea în Ardmore tot ce-i trebuia și nu vedea rostul unei schimbări de peisaj.

Totuși, într-un fel, se gândea c-ar trebui. De când se știa, privise marea pe ferestraica din dormitorul lui. Era acolo, mereu acolo, înspumând nisipul, împetrițată de bărci, vijelioasă sau liniștită – ori între cele două extreme. Însă, toamna trecută, când fratele lui se căsătorise cu o americană pe nume Jude Frances Murray, i se păruse că sosise momentul câtorva schimbări.

Tradiția Gallagher cerea ca acela dintre ei care se va căsători primul să se mute în casa familiei, așa că, după ce Aidan și Jude se întorseseră din luna de miere petrecută la Veneția, se mutaseră în casa primitoare de la marginea satului.

Având de ales între camerele de deasupra tavernei și căsuța ce aparținuse ramurii Fitzgerald a familiei lui Jude, Darcy se decisese asupra camerelor. Îl îmbrobodise pe Shawn și, de altfel, pe oricine reușise ea să joace pe degetele ei frumoase ca să-i zugrăvească și să-i facă modificări în interior, transformând camerele cândva modeste ale lui Aidan într-un mic palat, doar al ei.

Shawn nu avea nimic împotriva. Prefera căsuța de pe Dealul Zânelor, de unde putea vedea stâncile și grădinile și se putea bucura de o liniște binecuvântată.

Nu-l deranja nici stafia care bântuia casa. Nu o văzuse vreodată, dar știa că se afla acolo. Lady Gwen, cea care își jelea iubitul de pe tărâmul zânelor, după ce-l alungase, și care aștepta ca vraja să-și încheie cursul și să-i elibereze pe amândoi. Shawn cunoștea povestea tinerei slujitoare care trăise cu 300 de ani înaintea lui acolo, în aceeași căsuță, pe același deal.

Carrick, prințul zânelor, se îndrăgostise de ea, dar, în loc să-și declare dragostea și să-i pună inima la picioare, îi arătase măretia vieții pe care avea să i-o ofere. De trei ori îi adusese un sac argintiu plin cu bijuterii: întâi diamante născute din flăcările soarelui, apoi perle formate din lacrimi de lună, iar la urmă safire smulse din inima mării.

Însă ea se îndoise de dragostea lui și de destinul ce-o aștepta și-l respinsese. Iar bijuteriile revărsate la picioarele ei, potrivit legendei, deveniseră florile minunate ce zâmbeau azi în grădina din fața căsuței.

Acum, multe dintre ele adormiseră, constatase Shawn, culcate la pământ de vântul ce bătea dinspre coastă. Stâncile pe care Lady Gwen călcase adesea zăceau golașe sub cerul întunecat.

Încă în așteptare, o furtună era pe cale să răbufnească.

Se anunța o dimineată nemiloasă, cu un vânt care bătea în geamuri și se furișa prin crăpături, aducând frigul în casă. În vatra sobei din bucătărie, Shawn făcuse focul, ceaiul era fierbinte, așa că nu-i păsa de vânt. Ba chiar îi plăceau șuierăturile arogante pe care le scotea în timp ce el stătea la masă și ronțăia niște biscuiți, jucându-se cu versurile unei melodii pe care o compusese.

Mai avea o oră la dispoziție până să trebuiască să ajungă la tavernă. Dar, ca să fie sigur că așa avea să se întâmple, își pusese un cronometru pe sobă și un ceas cu alarmă în dormitor, pentru orice eventualitate. Neavând pe cineva lângă el care să-l trezească din visare și să-i spună să-și miște fundul, risca să uite pe ce lume se afla. De când îl enervase pe Aidan fiindcă întârziase și îi dăduse lui Darcy motiv de scandal, făcuse tot ce-i stătea în putință ca să se țină de program. Problema era că, atunci când se cufunda în muzica lui, nu mai auzea zbârnâitul și bipuitul ceasurilor și întârzia și într-un caz, și într-altul.

Acum, se lăsase purtat pe acordurile unui cântec de dragoste dedicat celor tineri și siguri pe ei. Genul de melodie care, după părerea lui Shawn, era schimbătoare ca vremea, dar amuzantă în timp ce-o ascultai. Un ritm dansant, trase el concluzia, care presupunea să te miști bine și să flirtezi.

Avea să încerce să-l lanseze la tavernă într-o zi, după ce îl mai șlefuiă puțin și dacă o convingea pe Darcy să-l interpreteze. Vocea ei era întocmai în spiritul cântecului.

Fiindu-i prea lene să se mai deplaseze în micul salon unde înghesuisese vechiul pian pe care îl adusese cu el când se mutase acolo, începu să bată ritmul cu picioarele în podea și să cizeleze versurile. Nu auzi, așadar, zgomotul scos de ușa trântită de la intrare, tropăitul de pași pe hol ori înjurătura rostită în barbă.

„Tipic“, își spuse Brenna în gând. Rătăcit într-o lume ireală, în timp ce viața trecea pe lângă el. Habar n-avea de ce se mai obosea să bată la ușă, în primul rând; oricum, aproape niciodată Shawn nu auzea. Și apoi intrau unul în casa altuia încă din copilărie.

Bine, e drept că acum nu mai erau copii, așa că bătura la ușă înainte să intre în cameră, lucru care, de data asta, nu se dovedea a fi necesar.

Din câte știa, putea fi înăuntru cu o femeie. Omul ăsta le atrăgea la fel cum mierea atrage albinele. Și nu neapărat pentru că era dulce. Deși putea fi, dacă voia.

Doamne, ce frumos era! Gândul acesta fugărește o străfulgeră și o făcu să-i fie ciudă pe ea. Recunoscuse însă că era și greu să nu remarce, la urma urmei. Claia aceea neîngrijită de păr negru și mățos, care arăta de parcă pieptănătură ar fi fost ultimul lucru de care să-și amintească pe lumea asta. Ochii de un albastru liniștit, de vis (nu și atunci când era stârnit de ceva și te ardea sau te îngheța cu privirea, își aminti ea). Avea niște gene negre lungi, pentru care cele patru surori ale ei și-ar fi vândut sufletul,

și niște buze ferm conturate, ce erau făcute pentru sărutări lungi și pentru rostit cuvinte dulci, după cum bănuia ea.

Nu că ar fi experimentat pe pielea ei asemenea lucruri, dar auzise discuții.

Nasul lui era lung și ușor coroiat din pricina unei lovituri pe care i-o aplicase chiar ea, cu pricepere, în urmă cu zece ani, în timpul unui joc de baseball.

Una peste alta, avea înfățișarea unui prinț desprins din basme și trezit la viață. A unui cavaler curajos pornit într-o expediție. La toate astea se adăugau un trup suplu și înalt, cu palme late ce se terminau în mod armonios cu degete de artist și o voce precum whisky-ul încălzit pe foc cu cărbuni.

Nu că ar fi interesat-o în mod deosebit, dar știa să aprecieze lucrurile bine făcute.

Ce îi mai plăcea să se mintă de una singură!

Avusese o slăbiciune pentru el chiar înainte de a-l lovi pe terenul de baseball. Iar slăbiciunea aceasta se transformase în ceva mai fierbinte și mai răvășitor până la momentul în care devenise o femeie de 24 de ani.

Nu că el ar fi privit-o vreodată ca pe o femeie.

„Cu-atât mai bine“, își spuse în sine ea, îmbătoșându-se. Doar n-o să-și piardă vremea gândindu-se ce plăceri avea Shawn Gallagher. Unii oameni mai trebuiau să și muncească.

Afișând un rânjel, lăsă intenționat mai jos mâna în care ținea trusa de scule și-i dădu drumul. Pocnetul teribil îl făcu pe Shawn să tresară ca un iepure aflat în bătaia puștii.

– Doamne, Dumnezeule! Dădu scaunul laoparte și își presă pieptul cu mâna ca și când s-ar fi resuscitat. Ce s-a-ntâmplat?

– Nimic, răspunse ea și rămase bătoasă. Mi-a scăpat, adăugă pe un ton dulceag în timp ce se apleca să ia de jos cutia, îndoită în locul unde se izbise de podea. Te-am cam speriat, nu-i așa?

– M-ai speriat?! Era să fac infarct.

– Păi, am bătut la ușă, dar nu te-ai obosit să vezi cine e.

– N-am auzit, zise. Apoi oftă, își trecu o mână prin păr și se uită la ea încruntat. Ei bine, O'Toole la datorie! S-a stricat ceva?

– Ai creierul ca o găleată ruginită, spuse ea scoțându-și jacheta și punând-o pe spătarul scaunului. Ai uitat că de-o săptămână nu-ți merge

cuptorul? îi aminti arătând din cap înspre cuptor. Acum mi-a venit piesa pe care am comandat-o. Vrei să ți-l repar sau nu?

El scoase un sunet aprobator și flutură din mână în direcția cuptorului.

– Biscuiți?! întrebă ea când trecu pe lângă masă. Ce mic-dejun mai e și ăsta pentru un bărbat în toată firea?

– Dacă tot îi aveam, spuse el și zâmbi într-un fel care stârni în ea dorința de a-l îmbrățișa. De cele mai multe ori, dimineța e un chin să gătesc doar pentru mine, dar, dacă ți-e foame, pregătesc ceva pentru amândoi.

– Nu-i nevoie, am mâncat deja, răspunse ea și lăsă trusa pe podea, o desfăcu și începu să scormonească prin ea. Știi că mama face mereu o tonă de mâncare. S-ar bucura să te vadă venind să iei micul-dejun la noi de câte ori poțtești, ca să mănânci și tu ceva ca lumea.

– Să-mi trimiți un semnal luminos când face tort de clătite. Nici ceai nu vrei? Ibricul e cald încă.

– Mi-ar prinde bine. În timp ce își alegea ustensilele și scotea piesa proaspăt comandată, îi urmărea picioarele cum se mișcau prin bucătărie. Și ce făceai când am venit? Compuneai vreun cântec?

– Căutam cuvinte pentru o melodie, răspunse el absent, și privirea i se opri asupra unei păsări singuratice, o pată neagră și strălucitoare pe fundalul mohorât al cerului plumburiu. Pare să fie vreme urâtă azi.

– Da, și umezeală, pe deasupra. Nici n-a început bine iarna, și deja îmi doresc să se termine.

– Hai, încălzește-ți oasele nițel, o îndemnă și se lăsă pe vine, cu o cană mare de ceai în mână, preparat așa cum știa că-i place ei: concentrat și bine îndulcit.

– Mulțumesc.

Cuprinse cana între palme și simți cum i se încălzesc degetele. El rămase pe loc, sorbind din propria cană de ceai, și genunchii li se atinseră.

– Ce-ai de gând să faci cu mormanul ăsta?

– Ce-ți pasă, din moment ce-o să funcționeze iar?

– Dacă-mi spui ce faci acolo, data viitoare aș putea să-l repar singur, zise el ridicând dintr-o sprânceană.

Auzindu-i vorbele, ea izbucni în râs așa tare, că se văzu nevoită să se așeze în fund pe jos, ca să nu cadă pe spate.

– Tu?! Shawn, nu ești în stare nici să-ți reperi o unghie ruptă.

– Ba sunt, protestă el rânjind și mimă că-și roade o unghie, ceea ce o făcu să râdă iar.

LIBRIS

We know
books

–Nu-ți bate tu capul cu ce măsteresc eu aici, cum nici eu n-o să-mi bat capul cu prăjitura pe care urmează s-o coci în el. La urma urmei, fiecare din noi are talentele lui.

–Nu c-aș fi folosit vreodată o șurubelniță, zise el în timp ce scotea una din trusă.

–Și eu foloseam cândva o lingură în loc de șurubelniță, dar acum știu ce pot mânui mai bine, spuse luându-i-o din mână, după care se răsuci și-și vârî capul în cuptor ca să se apuce de treabă.

„Are mâini micuțe“, își zise Shawn. Orice bărbat ar crede că sunt delicate, numai că el știa de ce erau în stare. O văzuse dând cu ciocanul, mânuind burghiul, cărând lemne, strângând șuruburi. De când o știa, mânuțele acelea de zână ale ei erau mai mult crăpate, zgâriate sau cu vânătăi pe la încheieturi.

Era prea firavă pentru munca pe care alesese s-o facă – ori munca o alesese pe ea, se gândi Shawn în timp ce se ridica. De fapt, știa de unde i se trăgea; tatăl Brennei se pricepea la toate, așa că fiică-sa mai mare îi călcase pe urme. Cum, de altfel, se zicea și despre Shawn că semăna cu bunica din partea mamei, care de multe ori uita să se spele sau să mănânce, atât de pasionată era de cântat.

Tocmai când dădea să se retragă, ea își undui spatele ca să desfacă un șurub, și fundul ei îi atrase atenția. Ridică iar dintr-o sprânceană, reflex pe care l-ar fi avut oricare bărbat interesat de atrăgătoarea formă a respectivei părți femeiești.

La drept vorbind, deși micuț, corpul ei era mereu curat și îngrijit, genul pe care un bărbat l-ar fi putut sălta cu o singură mână dacă și-ar fi pus în cap. Numai că n-ar fi apucat, deoarece Brenna O'Toole l-ar fi trântit la pământ cât ai zice pește, își imaginează Shawn.

Gândul îl făcu să rânjească. Cu toate astea, în fiecare zi, prefera să-i studieze fața. Ochii ei jucăuși, de un verde aprins sticlos, erau umbriți de gene fine, ușor mai deschise la culoare decât părul ei roșcat. Gura îi era făcută în egală măsură să zâmbească, să se strâmbe disprețuitor sau să exprime supărarea. Rareori și-o pictase – ca, de altfel, tot restul fetei, dacă veni vorba –, deși era prietenă la cataramă cu Darcy, care nu scotea nici capul pe ușă până ce nu arăta ca scoasă din cutie.

Avea un nas micuț și ascuțit ca de elf, care se încrețea când dezaproba sau manifesta dispreț față de ceva. Adesea își ținea părul prins sub șapca pe care avea cusută o zână micuță, făcută cadou de el cu mulți ani

în urmă, fără vreo ocazie anume. Dar, când și-o dădea jos, ți se părea că ies de sub ea kilometri întregi de păr roșu aprins, care i se împrăștia în bucle mărunte și rebele pe spate.

Îi stătea bine cu părul desfăcut.

Înainte să plece spre tavernă, Shawn voia să-i mai vadă fața o dată, așa că se sprijini într-un cot pe blatul de bucătărie, împinse cu limba în obraz și îi zise:

– Umblă vorba că te-ai văzut cu Jack Brennan zilele astea.

Ea ridică brusc capul și se lovi de muchia cuptorului, iar Shawn tresări, înăbușindu-și plin de înțelepciune un chicot.

– Nici pomeneală. După cum spera, capul i se iți din cuptor. Avea vârful nasului pudrat cu funingine și se freca la cap în locul unde se lovise, împingându-și șapca pe o parte. Cine a zis asta?

– Aha! exclamă Shawn cu o față nevinovată ca de mielușel, abia clătinând din cap în timp ce-și făcea de lucru cu ceaiul. Mi s-a părut c-am auzit prin bătătură, așa cum se-ntâmplă de obicei cu lucrurile astea.

– Cu capul ăla al tău plin de cidru, tu nu ești în stare s-auzi nici pe naiba. Nu mă văd cu nimeni. N-am timp de prostii, încheie enervată și își vârî din nou capul în cuptor.

– Bine, înseamnă că m-am înșelat. Nici nu-i de mirare, când tot satul e plin de romantism – logodne, nunți și copii pe cale să se nască.

– Asta-i legea firii, normal.

El chicoti și veni să se ghemuiască iar lângă ea. Cu un gest prietenos, își odihni mâna pe fundul ei, dar nu băgă de seamă când ea încremeni.

– Aidan și Jude s-au apucat deja să caute un nume pentru copil, deși au trecut doar două luni de când a rămas însărcinată. Le stă bine împreună, așa-i?

– Mda, murmură ea, simțindu-și gura uscată de o poftă periculos de asemănătoare cu dorința. Mă bucur să-i văd fericiți. Lui Jude, căsuța i se pare de vis. Aici, s-a îndrăgostit de Aidan, tot aici a-nceput o viață nouă, a scris o carte, și toate lucrurile la care a visat vreodată i s-au împlinit în locul ăsta.

– Frumos. Casa asta are ceva aparte, zise Shawn mai mult pentru sine. Se simte, mai ales în momente ciudate, când te ia somnul sau chiar și când dai să te trezești. E ca o... așteptare.

După ce termină de montat noua piesă, ea scoase capul din cuptor. El își lăsă leneș mâna să-i alunece pe spatetele ei, apoi să cadă.

– Ai văzut-o? Pe Lady Gwen.

– Nu. Câteodată, se mișcă ceva prin aer, imposibil de descoperit cu privirea, după care nu se mai întâmplă nimic, îi explică el și se dădu mai în spate, zâmbind și ridicându-se. Poate că nu vrea să mi se arate.

– Eu, una, aș zice că ești candidatul perfect pentru o fantomă cu inima zdrobită, zise Brenna și întoarse capul, ca să-i evite privirea mirată. Ar trebui să funcționeze, adăugă și apăsă pe butonul de pornire. Să vedem dacă se-ncălzește.

– Te ocupi tu, draga mea? o întrebă el când auzi alarma de la ceas zbârnâind, și tresăriri amândoi. Trebuie să plec, mai spuse, ducându-se să oprească soneria.

– Deci asta-i alarma ta?

– Una dintre ele. Ridică un deget, și exact atunci se auzi sunetul vesel al alarmei de la ceasul de pe noptieră. Asta-i de rezervă și se oprește singură după un minut. Altfel, ar trebui să fug de fiecare dată și să-i dau o palmă.

– Te duce capul când vrei, nu-i așa?

– Am și eu momentele mele. Vezi că pisica e pe-afară, continuă în timp ce-și lua haina din cuier. Să nu-ți fie milă de ea când o să zgârie la ușă. Doar știa Bub la ce să se aștepte când s-a mutat aici cu mine.

– N-ai uitat să-i dai de mâncare?

– Nu-s chiar așa idiot. Fără să se simtă jignit, își înfășură o eșarfă în jurul gâtului. Are mâncare destulă, și, dacă nu, o să vină să cerșească în fața ușii tale de la bucătărie. Oricum vine, ca să mă facă de râs. Își găsi căciula și și-o puse pe cap. Ne vedem la tavernă, da?

– Mai mult ca sigur, răspunse ea și își reținu un oftat, până ce auzi ușa de la intrare închizându-se în urma lui.

Era o nebunie din partea ei să nutrească sentimente față de Shawn Gallagher. Și asta pentru că el nu simțea la fel. El o vedea ca pe o soră sau, mai rău, ca pe un prieten la cataramă.

Uitându-se în jos la salopeta de lucru murdară și la cizmele pline de zgârieturi, își dădea seama că purta, la rândul ei, o parte din vină. Shawn aprecia feminitatea la o fată, dar la ea nu era cazul. Bănuia c-ar fi putut să se mai împotoțoneze. Consilieri în materie de frumusețe avea destui, începând cu Darcy și surorile ei și terminând cu Jude.

Dar, dincolo de faptul că nu suporta toată agitația și deranjul ăla, la ce bun? Dacă ar lustrui mobilierul, și ar picta, și ar coase, și ar face dantelării ca să atragă un bărbat, n-ar fi apreciată pentru ceea ce era ea în realitate.

Pe de altă parte, dacă s-ar da cu ruj, și-ar pune tot felul de zorzoane și-ar purta o rochie scurtă mulată, mai mult ca sigur că Shawn s-ar tăvăli de răs, apoi ar lua-o peste picior și nu i-ar da de ales decât să-i tragă un pumn.

Chiar nu vedea rostul în toate astea.

Așa că lăsa în seama lui Darcy rolul de maestră a eleganței, din moment ce prietena ei oricum era campioană în materie de feminitate. Și surorilor ei, se gândi Brenna, căroră le făcea plăcere să aibă asemenea preocupări. Cât despre ea, avea să rămână fidelă trusei de scule.

Reveni lângă cuptor, îl setă la diferite temperaturi și verifică grătarul să vadă dacă se încingea. După ce se asigură că funcționa cum trebuia, îl opri și își strânse sculele.

Avea de gând să plece imediat. De ce să mai piardă vremea pe-acolo, la urma urmei? Numai că era atât de primitoare căsuța aia. Întotdeauna se simțise în ea ca acasă. Pe vremea când bătrâna Maude Fitzgerald locuia în căsuța de pe Dealul Zânelor – și Brenna pierduse șirul anilor de atunci –, ea se oprea adesea să-i facă o vizită.

Apoi, Maude murise, și Jude se mutase acolo pentru o scurtă perioadă. Deveniseră foarte apropiate, așa că acum nu-i era deloc greu să revină la rutina de altădată și să se oprească uneori în locul acela, după care să plece spre casă ori în sat.

Rezistase tentației de a face asta prea des, acum că Shawn locuia acolo. Dar îi fusese foarte greu. Îndrăgea liniștea locului și toate mărunțișurile pe care Maude le adunase de-a lungul timpului și pe care le lăsase acolo. Jude nu se atinsese de ele, și se părea că nici Shawn, astfel că în micul salon ticsit cu cărți își încântau privirea bucățele de sticlă colorată, fermecătoare statui cu zâne și vrăjitori și un covor vechi, decolorat de vreme.

Bineînțeles că, acum, de când Shawn înghesuise clavecinul luat la mâna a doua în vechiul spațiu alocat casei păpușilor, abia dacă mai aveai loc să te întorci. Brenna se gândea însă că adăugase totuși un plus de farmec încăperii. Ca să nu mai vorbim că bătrânei Maude îi plăcuse întotdeauna să asculte muzică.

În timp ce-și plimba degetele peste mobila neagră, Brenna se simțea bucuroasă la gândul că cineva însuflețea iarăși casa cu acorduri muzicale.

LBRIS

We know
books

Oarecum absentă, aruncă o privire asupra partiturilor pe care Shawn le lăsa mereu împrăștiate deasupra clavecinului. Mereu compunea câte o melodie nouă ori schimba ceva la una mai veche. Se încruntă, concentrată să descifreze hieroglifele și punctele de pe foaie. Nu avea prea multe cunoștințe muzicale. A, da, putea să interpreteze un cântec fără să-i facă pe câini să-i răspundă printr-un urlat prelung, dar să cânte la un instrument era cu totul altă poveste.

Profitând că era singură în casă, își propuse să-și satisfacă o curiozitate, așa că lăsă trusa de scule jos, alese una dintre partituri și se așeză la pian. Își mușcă buza de jos, găsi nota „do“ de la mijlocul clapelor și, urmărind fiecare notă de pe foaie, apăsă încet, cu mare atenție, folosind pe rând câte un deget.

Suna minunat, desigur. Tot ce compunea el era minunat, și nici măcar interpretarea ei jalnică nu putea distruge complet frumusețea melodiei.

Așa cum făcea de obicei, el adăugase cuvinte și acestei partituri. Brenna tuși ca să-și limpezească vocea și încercă să atingă nota corespunzătoare.

*Când sunt singur în noaptea ce varsă lacrimi de lună,
Știu că lumea mea cu tine aici ar fi mai bună.
Fără tine inima mi-e goală de tot, mai puțin de-amintiri.
Tu, doar tu, rămâi înlăuntrul meu în noapte.
Pe când luna varsă lacrimi deșarte.*

Se opri și dădu drumul unui suspin, din moment ce nu era nimeni prin preajmă. Îi mersese la suflet cântecul ăsta, ca, de altfel, toate cântecele lui, numai că acesta mai mult decât oricare altul.

„Lacrimi de lună“, se gândi. Perle pentru Lady Gwen. O dragoste despre care sperase în zadar să aibă ecou.

–E-așa trist, Shawn! Ce se petrece cu tine de-ai ajuns să scrii melodii de dor și singurătate?

Deși îl cunoștea foarte bine, n-avea răspuns la această întrebare. Și își dorise, dintotdeauna își dorise să găsească cheia spre inima lui. Numai că el nu era un motor sau o mașină pe care o putea dezasambla ca să vadă cum funcționează. Bărbații erau niște puzzle-uri complicate, care îi trezeau frustrări.